

[Ministeren for offentlige arbejder.]

vande i havet og man derfor ikke kan komme af med de store vandmængder, som ved stærk nedbør eller snesmeltning strømmer til fra markerne.

Fra sønderjysk side fremsatte man derfor i november sidste år over for mig ønske om lejlighed til en ny samlet vurdering af sagen ud fra de tre synspunkter: sikkerhed mod havet, indvandsproblemet og landvinding, og man satte selv visse undersøgelser i gang. Jeg måtte heroverfor gøre opmærksom på, at dette ville tage tid, hvilket man erkendte og accepterede i Sønderjylland. Vi aftalte derfor sammen at gå ind i disse undersøgelser, hvori man også ønskede landbrugsministeriet inddraget.

Så kom stormfloden den 3. januar, og vi må vel alle erkende både i Sønderjylland og i København, at vi efter den begivenhed ligesom ser lidt anderledes på spørgsmålet om, hvor stærkt det haster med at få forøget sikkerheden. Selv havde jeg sammen med statsministeren lejlighed til straks efter begivenhederne den 3. januar ved selvsyn og ved forhandling med lokale myndigheder at orientere mig om den seneste udvikling.

For at undgå tidkrævende yderligere undersøgelser og forhandlinger om indvandsproblemer og landvinding besluttede regeringen at gå ind for det sønderjyske ønske om at vælge det fremskudte dige — og altså den dyreste løsning — og straks optage forhandlinger med Tyskland på dette grundlag. Jeg vil gerne understrege, at dette er sket ene og alene for at fremme sagen, så vi snarest muligt kan forøge sikkerheden.

Den 22. januar havde jeg herefter i Sønderjylland en forhandling med den slesvig-holstenske ministerpræsident, dr. Stoltenberg, med deltagelse fra Sønderjyllands amtsråd og den tilsvarende lokale myndighed på tysk side. Ved mødet, som var kommet i stand på dansk initiativ, orienterede jeg om, at vi fra dansk side foretrækker et fremskudt dige fra Emmerlev Klev til grænsen. Vi er imidlertid klar over, at denne løsning forudsætter, at man også fra tysk side anlægger den tilsvarende digestrækning fra grænsen og sydpå til Hindenburgdæmningen. Samtidig understregede jeg, at vi lægger vægt på en hurtig gennemførelse af anlægget.

Dr. Stoltenberg oplyste på sin side, at

man inden for rammerne af den omfattende tyske kystsikringsplan hidtil har forudsat en forstærkning af det bestående dige fra grænsen og sydpå. Efter den danske tilkendegivelse var man rede til at se på spørgsmålet på ny. Skulle man imidlertid på tysk side gå ind for det dyrere fremskudte dige og tillige prioritere dette arbejde frem, forudsatte det, at der blev stillet større bevillinger til rådighed. Da 70 pct. af pengene stilles til rådighed af forbundsregeringen, måtte landsregeringen altså opnå tilslutning hertil i Bonn. Dr. Stoltenberg gav tilsagn om i nær fremtid at ville rejse spørgsmålet over for landsregeringen.

Under drøftelserne var der enighed om, at de to lande i fællesskab skulle søge anvendt de muligheder for økonomisk støtte fra De europæiske Fællesskaber, som måtte bestå.

Det aftaltes, at vi også fra den danske regerings side retter henvendelse til forbundsregeringen, og jeg kan oplyse, at dette allerede er sket. Det besluttedes endelig straks at sætte danske og tyske sagkyndige sammen for at få oversigt over de tekniske, økonomiske og administrative forhold, som må afklares de to lande imellem ved en udbygning af digebeskyttelsen.

Det er mit håb, at de nødvendige forhandlinger kan fremmes så hurtigt, at jeg allerede i indeværende folketingssamling kan fremsætte lovforslag også om digesikringen i Tøndermarsken; men det følger af, hvad jeg har sagt, at jeg ikke kan afgive noget løfte herom.

Med hensyn til det foreliggende lovforslag skal jeg henvise til bemærkningerne og her kun omtale yderligere et væsentligt spørgsmål, nemlig finansieringen. Alt efter interesser og muligheder kan man se meget forskelligt på, i hvilket forhold stat, amter, kommuner og lodsejere bør bidrage til disse anlæg. Nogle har den opfattelse, at staten burde betale det hele. Ingen har i denne sag dog mig bekendt hævdet det stik modsatte standpunkt, at staten slet ikke burde bidrage — selv om det i øvrigt er den stadig gældende almindelige hovedregel med hensyn til sikring af vore kyster, at lodsejere selv må betale. For regeringen har det for det første været helt oplagt, at staten i en sag som denne skulle bidrage med et meget væsentligt beløb. For det andet har vi måttet tage hensyn til den yderst restriktive